

[Ingerlise Koefoed]

og bagefter sige, at man viser sin holdning ved at stemme ja til hele finanslovsforslaget, til de holdninger, der ligger i finanslovsforslaget, for det kan jo ikke passe.

Men hvis der var en politisk stillingtagen fra socialdemokratiets side, hvis man betragtede finansloven som et politisk instrument, hvad man egentlig skulle tro efter de udtalelser, socialdemokratiet er kommet med, efter de ændringsforslag, socialdemokratiet har stillet, ja, så måtte konsekvensen vel være, at socialdemokratiet også denne gang stemmer imod finanslovsforslaget.

Nu siger man, at man ikke vil kaste regeringen ud i et valg igen, og derfor vil man undlade at stemme. Men enhver, der kan tælle – det mener jeg da også at socialdemokratiet kan – ved jo godt, at man ikke ved at stemme nej til finanslovsforslaget vil kaste regeringen og folketinget ud i et valg. Hvorfor så ikke være konsekvent? Hvorfor så ikke tage politisk stilling til det, der ligger her? Hvorfor ikke sige: det finanslovsforslag kan vi ikke bruge, vi er blevet afvist i de krav, vi har stillet, vores ønsker er ikke blevet opfyldt, det er en dårlig finanslov, vi stemmer imod den? Jeg vil opfordre socialdemokratiet til endnu en gang at overveje, til endnu en gang at tænke politisk og så stemme imod det finanslovsforslag.

Vi indstiller finanslovsforslaget til forkastelse. Det er et forslag, der klart betyder en fortsættelse af regeringens og dens samarbejdsvenners jagt på samfundets tabere og dårligst stillede. Vi stemmer nej til finanslovsforslaget.

Niels Helveg Petersen (RV):

Allerede dagen efter valget opfordrede det radikale venstre til, at folketingets første opgave blev at forberede en stærkere indsats imod ungdomsledigheden. Det var vores opfattelse, at det måtte blive folketingets første opgave, og det var vores opfattelse, at med det som udgangspunkt kunne man bane vejen for bred enighed om finanslovsforslaget.

Der foreligger nu et resultat af partiernes forhandlinger om en indsats imod ungdomsledigheden. Det samlede resultat er et fremskridt. Der fremskaffes efter de skøn, der er fremlagt, mere end 16.000 flere pladser til unge i uddannelse, under omskoling, i lære

og praktik. Omkostningerne er 410 mill. kr. i 1984 og 1985.

Det radikale venstre medvirker med glæde til at gennemføre dette program, og vi har da også med tilfredshed noteret, at socialdemokratiet på de væsentlige punkter i dette program er enig og har stemt for den ekstra bevilling på 500 mill. kr., som på finanslovsforslaget er afsat først og fremmest til dækning af denne post. Det synes jeg ikke er noget dårligt resultat af de forhandlinger, der har været ført.

Men jeg vil sige på det radikale venstres vegne, at vi mener ikke, at vi med dette er færdige med problemet ungdomsledighed. Det er vi ikke, før den er udryddet i praksis. Allerede nu kan vi sige med sikkerhed, at der vil blive behov for at supplere denne indsats med en øget indsats i kommunerne.

På det radikale venstres opfordring holdes en af de nærmeste dage et møde mellem regeringen og kommunerne, hvor man fra regeringens side vil spørge kommunerne, hvad de kan gøre for at lette på de problemer, der er med de unges beskæftigelse og uddannelse, og hvilke hindringer kommunerne møder i det daglige arbejde med disse problemer, administrative problemer og økonomiske problemer. Hvad kan vi ad lovgivningsmæssig vej gøre for kommunerne for at lette deres vej til at gøre en større indsats imod ungdomsledigheden? Hvor er hindringerne for kommunerne for at gøre en stærkere indsats? Det bliver næste fase i arbejdet med at gøre indhug i den for store ungdomsledighed, for det er, kan man sige, i pyramidens bund, sammenstødene for alvor gør ondt.

Det, som er problemet, er, at vores socialpolitik er et kommunalt anliggende. Vores uddannelsespolitik er for folkeskolens vedkommende et kommunalt anliggende. For de 16-19-åriges uddannelsers vedkommende er det dels amtskommunalt, det vil sige gymnasieuddannelserne, dels statsligt, det vil sige de faglige uddannelser. Når det drejer sig om arbejdsmarkedspolitikken, så er der tale om en statslig indsats, stærkt præget af samvirket mellem staten, Dansk Arbejdsgiverforening og LO.

Det er dette grundlæggende administrative problem, som er årsagen til, at en del af ungdomsledighedsproblemerne er vanskelige at tackle, og vi får ikke udryddet ungdomsledigheden, før vi får taget fat på de proble-